

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

‘Ο Γράννης κι’ ο Μαρής
μιλοῦνε κι’ ἀπορείς.

Μ.— Καλῶς σὸμπῆκε τὸ λοιπὸν κι’ ὁ Μάρης πόκαρτέριες.
Ἐρρίξανε τὰ κούτσουρα κι’ ἀνθίσανε κι’ ἡ βέργες,
ἡ πλάσις ἀναγάζεται
κι’ ἡ φύσις περιβάλλεται
τῇ νυμφικῇ στολῇ τῇ
καὶ θριαμβεῖ τ’ ἄλογο τοῦ Γιάννη τοῦ Μπελίτσι.

Κυρίες μὲ τὰ στράσινα
χορεύουν μὲς τὰ πράσινα
χορτάρια τοῦ λειμῶνος·
σφριγᾶ ὁ μῆνας ὁ γλυκὺς,
σφριγᾶ καὶ τῆς Γεωργικῆς
πεφημισμένος ὄνος
καὶ ἔξηγεῖ τὰ κατ’ αὐτὰς συμβαίνοντα τοῖς ὄνοις,
ὁ σεβαστὸς διδάσκαλος ὁ κύριος Παγώνης.

Μὴν θελκτικῶν εὐωδιῶν,
συναγεμῶς τῶν ῥόδων,
καὶ γάμοι ἀνευ ἀδειῶν
παντοίων τετραπόδων,
κι’ ἔντομα, Γιάννη, κι’ ἔρπετὰ
κατηγορίας πάσης,
τώρα πληθύνονται κι’ αὐτὰ
ὡς ἄμιος τῆς θαλάσσης.

Ἠρόιμους τώρα καὶ νοπούς,
τρελλῆς νεότητος καρπούς
οἱ εὐτυχεῖς θερίζουν,
κι’ οἱ γέροντες ἀδημονοῦν
μὲ τὰ νεφρὰ ποῦ τοὺς πονοῦν
καὶ Μάρη δὲν γνωρίζουν.

Γλυκεῖα τῶν πτηνῶν ὠδή
καὶ ἀηδόνων μέλος·
λαλοῦν πουλάκια στὸ κλαδί
λαλεῖ κι’ ὁ Βενιζέλος
καὶ λέγει ὁ ἔθνοσωτήρ, τοὺς βουλευτὰς προσμένοντας·
δὲν εἶν’ ὁ βίος Μάιος μὲ Κρητὰς ἐπιμένοντας!

‘Ο Μάιος ἀνθοστεφής
κι’ ἡλαστὸς προβαίνει
κι’ ὁ Βενιζέλος κατηγορῆς
τοῦ βουλευτὰ προσμένει
ποῦ ν’ ἀποφύγη δὲν μπορεῖ τὸν ἐρχομὸ τους τώρα
καὶ γόρρευε τὴ Μάιος ἐπαπειλεῖ τὴ χώρα.

Δρέψατε πάλιν βουλευτὰι, τῶν φώτων καὶ τῆς γνώσεως,
εἰς παραδείσους τῶν ῥομηῶν ναρκίσσους ἀνορθώσεως
καὶ τὸ Δευτέρη στέψατε ὅστις ὡς ἄνθος κλίνει
καὶ τᾶχει χάσει κατ’ αὐτὰς
ποῦ μὲ τοὺς Κρητὰς βουλευτὰς
δὲν ἔσσει τί νὰ γίνῃ.

Γ.— Μωρ’ εἶδες τί ἀπάντεχη πρωτομαγιά κι’ ἐτούτη!
Τορπιλὲς τὰ λουλούδια τῆς καὶ τ’ ἄνθη τῆς μαρούτη!
Μάρης π’ ἀντὶ νὰ χαιρώνται
κοπέλες καὶ γηράδες,
Δυνάμεις περιφέρονται
σὰν ἄγριες φοράδες.
Δυνάμεις πόξεκίνησαν καὶ πᾶνε μία, μία,
νὰ πέσουνε στὴ γλωρσιὰ καὶ στὴν ἀδυναμία!

Μ.— Εἰς ἀναφλέξεις τορπιλῶν
καὶ εἰς ὀρίζοντα θολὸν
πυρκαϊῶν μεγάλων,
ἀνέτειλεν ὁ Μάιος ἀνθοστεφής καὶ ψάλλον
τὴν στάσιν μας τὴν ἄσπογον ἀπέναντι τῶν φίλων,
ποῦ μ’ ἄλλους τᾶχονε κακὰ
κι’ εἰς χόματα ἑλληνικὰ
εἰσέρχονται κι’ ἀπλώνονται μὲ πρόγραμμα ποικίλον.

Μαῖου δροῦσις ἀρχινᾶ,
ἰδοὺ καὶ ἄνθη καὶ πτηνὰ
καὶ μάραθα θανμάσια,
ἰδοὺ καὶ τὰ μεγάλα μας ἐαρινὰ γυμνάσια·
καὶ δὲν εἰξέρω τὸ γιατί
τραβοῦν οἱ στόλοι κι’ οἱ στρατοὶ
νὰ ξαναγυμναστοῦνε,
ἀφοῦ δὲν θὰ μπορέσουνε ποτὲ νὰ κουνιστοῦνε!

Ἡμέραι ἀνορθωτικαὶ,
ποῦναι πρὸς ὅλους φιλικαὶ
τοῦ κράτους μας αἱ σχέσεις.
Μὲ διαθέσεις φιλικὰς
μᾶς κάνουν συντηρητικὰς
τῶν Νήσων κατασχέσεις·
κι’ ἂν δίπλα μας ἀπλώνεται ὁ φίλος σὰν γκατόδι,
πάντα τὰ ἰδεώδη μας θὰ μένουν ἰδεώδη!

Γνωστοὶ τυγγάνουσι παντοῦ
οἱ ἐθνικοὶ μας πόθοι,
ὁ δὲ στρατὸς μὲ τὸν Ἐντοῦ
πολὺ ἐβελτιώθη
καὶ διαρκῶς γυμνάζεται τὸν τοῦρο νὰ τσακίση,
ὅταν δὲν θάχη τίποτα νὰ τοῦ διεκδικήση!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
Δημοσιὰ Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΥΡΙΟΥ
Ἀνορθώθηκαί ἐν ἔραῳ·
καὶ τὰ σπλάσια ἀφ’ ἑαυτοῦ
τοῦς σπλάσιος τῆς θαλάσσης
διοργανώνονται καὶ αὐτοὶ ἀντιθυσίας πάσης
νὰ φεύγουν ἀφ’ τὸν Πειραιᾶ καὶ νᾶρχονται στὸ Βόλο
ἀπόγως ταξιδεύοντες ἀπὸ νὰ σ’ ἄλλο μῶλο!

Εἰς χρόνους διπλωματικούς καὶ πολεμικωτάτους
π' ὁ τοῦρκος ξετινάζεται,
ἢ στάσις ἐκδιάζεται
ἢ ἄψογος τοῦ κράτους !

Τὰ ὄνειρά μας λύονται, ἀψόγος, κατ' εὐχὴν
κι' ἄνδρες σοφοὶ κατέλαβον μὲ ζῆλον τὴν ἀρχὴν
κι' ἐν μέσῳ τόσης θαυμαστῆς καὶ ἀληθοῦς προόδου,
ἐλύσαμεν ὀριστικῶς τὸ ζήτημα τῆς Ρόδου !

Ὁ πόθος ὁ ἑλληνικὸς,
μοιραίως ὡς Τιτανικὸς
προσέκρουσεν εἰς πάγους !
Ἄλλὰ ἰδοὺ ὁ Ἴταλός,
φίλος ἀνέκαθεν καλός,
λύων ἡμῖν τὸ ζήτημα τὸ τοῦ Ἀρχιεπελάγου !

Ποτὲ κανεὶς δὲν χάνεται μὲ μιὰ καλὴ φιλίᾳ !
Κι' ἂν δὲν ἀφίνουν ν' ἀναφθῇ ἑλληνικὴ πυρῆτις,
ἐλπίζεται πῶς τάχιστα θὰ σπεύσῃ κι' ἡ Ἀγγλία
νὰ λύσῃ μὲ τὰ πλοῖα τῆς τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης.

Πολὺ περιποιητικοὶ
οἱ φίλοι μας οἱ Λύκοι·
θὰ τρέξουν κι' οἱ Αὐστριακοὶ
γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη,
κι' ὀλοῦθενε οἱ Ἕλληνες θὰ βροῦμε προστασία
τώρα π' ἀνορθωθήκαμε κι' εὐρήκαμε μεσία.

Μὲ ξένους στόλους καὶ στρατοὺς, μὲ ξένα τηλεβόλα
οἱ τύραννοι θὰ νικηθοῦν·
κι' ἔτσι θαρρῶ πῶς θὰ λυθοῦν
τὰ ὄνειρά μας ὅλα !
Καὶ τότε ἀπερίγραπτος θὰ ἦναι ἡ χαρὰ μας
ποῦ τοῦρκος δὲν θὰ βρῖσκεται οὔτε στὰ σύνορά μας !

Ὅλους τοὺς πόθους τοὺς γλυκεῖς
πασέτας διπλωματικῆς
τοὺς ξεφλουδίζει ἄσσοι !
Πάει κι' ἡ Ρόδος στὸ καλὸ κι' ἡ Κάρπαθος κι' ἡ Κάσος
κι' οἱ Ἕλληνες πῶξούσαγε στὰ ἱερά των ὄρη,
θὰ πάνε στὴ Νεάπολι νὰ γένουνε τενόροι !

Ὁ χουσομάλλης Μάιος ἀνθοστεφῆς μᾶς ψάλλει:
τὰ ἐθνικὰ σας ὄνειρα θὰ σᾶς τὰ λύσουν ἄλλοι,
κι' ὅσο νὰ λάβετε καιρὸ νὰ διοργανωθῆτε,
ἀπ' ὅλα τὰ ζητήματα λυμένοι θὰ βρεθῆτε,
καὶ θ' ἀπομείνῃ μοναχὸ στὸ κράτος ἰδεώδες,
τὸ πῶς νὰ περιαλλάξετε ἀνορθωμάρας μόδες
μ' ἐκλογικὸς συνδυασμοὺς συγχνοὺς κι' ἀλλεπαλλήλους,
μεσίεες ἐξευρίσκοντες πρὸς τοῦτο καταλλήλους !

Τὸ Μάη δέξου πῶρχεται ἐν ἰσχυρᾷ θελήσει,
τὰ ἐθνικὰ ζητήματα ὀριστικῶς νὰ λύσῃ.
καὶ νὰ σοῦ πῆ πῶς σὲ τιμᾷ ἢ ἄψογός σου στάσις,
εἰς ὥρα πῶκατάλαβες πῶς ὅλα θὰν τὰ χάσῃς !

Ἡ φύσις θάλλει κι' ἀναζῆ
κι' ἐρωτικῶς σφριγοῦν μαζὺ
τετράποδα κι' ἀνθρώποι
ἀλλὰ συγχρόνως, βρὲ Μαρῆ, σφριγᾷ καὶ ἡ Εὐρώπη
καὶ μέσα τῆς ὁ διάλογος ἐμπῆκε καὶ χορευεῖ
καὶ στὸ λαῖμό μας νὰ χωθῆ τὸ νύχι τῆς γυρευεῖ.

Ὁ Μάης ἦθε, βρὲ Μαρῆ,
ὁ μὴν τῶν ἀρωμάτων
δρῦσατε πάλιν ἰσχυροὶ
καρπύους τῶν ἀδυνάτων
κι' ἐβγάτε συνεχίσατε φιλοδικαίαν δρᾶσιν,
συγχαίροντες τὴν ἄψογον τῶν πνιγομένων στάσιν !

**Ἄλλες ῥίμνες ζωηρὲς
σὲ Μαργάτικες χαρὲς.**

Γ.— Κι' ἐγὼ ποῦ τίποτα, Μαρῆ, δὲν ἐννοῶ νὰ χάσω,
πρῶτ', πρῶτ', ἐξύπνησα τὸ Μάη νὰ γιορτάσω,
κι' ἐπήρα τὸν ἀνήφορο κι' ἀνέβηκα στὴ Λάση
κι' ἐσυνεώρτασα λαμπρὰ μὲ τὸ γυναικολάσι
ποῦ κι' ἂν περνᾷ ἡ νηότη του ὡς ἀστραπὴ ταχεῖα,
αὐτὸ ποτὲ δὲν ἐννοεῖ νὰ μπῆ σ' ἀπομαχία.

Πάντα φαιδρὸ κι' εὐχάριστο τὸ βλέπεις νὰ γελᾷ.
Κι' ἂν χρόνος ἀφιλότιμος τὰ μούτρα τοῦ χαλάει,
μὲ πούρβερες ζακνυθινῆς
καὶ μ' ἄλλα πῶχ' ἢ μόδα,
τῆ βλέπεις τῆ σφαλαγκουνῆς
δροσάτες σὰν τὰ ῥόδα.

Ἡ μία μὲ γλυκεῖα λαλιὰ
μιλοῦσε πρὸς τοὺς φίλους τῆς,
κι' ἄλλη σὲ μιὰν ἀμυγδαλιὰ
ἐτίναζε τοῦ φύλλου τῆς,
καὶ μόνος ἀπελάμβανε τὴν ποίησιν τοῦ βίου,
ἕνας ἀκμαῖος γαῖδαρος σφριγῶν ἐκ τοῦ Μαῖου.

Τὶ ὄψις πανηγυρικὴ
καὶ σὶκ καὶ τουαλέτα !
Ἦταν' κι' ὁ Σύνδεσμος ἐκεῖ
μ' ὅλα τὰ κλαρινέτα
καὶ ἀνεμίγνυε μ' αὐτὰ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του,
πᾶς ὁ ἐπίτροπος ἐκεῖ
ποῦ θαυμασίως διοικεῖ
δαπάναις ἀεμνήστου.

Ἐώρασε καὶ ἡ Σχολὴ
— ποῦ τὴν ἀβάσκαναν πολλοὶ
κι' εἶναι στὰ Δικαστήρια —
κι' ὁ Τσάρος ἐδεχότουνε θεομὰ συγκαρητήρια
γιὰ τὰ ὠραῖα παγωτὰ
μὲ κρέμα καὶ λεμόνι
ποῦ καταγράφονται κι' αὐτὰ
κι' ἡ Λόντρα τὰ πληρώνει.

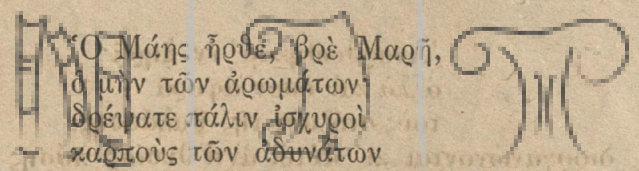
Κι' οἱ ἀγαθοὶ διδάσκαλοι ποῦ δίνουν τὰ μαθήματα
παρόντες ἦσαν στὴ γιορτῆ
ὡς συναιρούμενοι κι' αὐτοὶ
μὲ τὰ κληροδοτήματα.
Παρῶν κι' ὁ φίλος Γασπαρῆς παρῶν κι' ὁ Λιναρδάτος
καὶ ἡ λουιτῆ ἐπιτροπὴ
ποῦ ὑπακούει σ' ὅ,τι πῆ
μόνον ὁ Βιηεράτος.

Ἐμπῆκα μέσα στὴ Σχολὴ κι' ἄξεν' ὁ θαυμασμὸς μου
βλέπωντας τόσους προσφιλεῖς
νὰ στέκοντ' ἐπὶ κεφαλῆς
γιὰ τ' ἄπορα τοῦ κόσμου.
Μὴν τὸ θαρρεῖς πῶς εὐκόλον εἶναι, Μαρῆ, τὸ πρᾶμα
νὰ μπαίνῃς μὲ τὸ νόημα εἰς διαθήκης γραμμα,
κι' ἐν ὧραις τόσων συμφορῶν καὶ παγκοσμίου κρίσεως,
μ' ἀγνὰς τὰς χεῖρας νὰ μετρᾷς ποσὰ διαχειρίσεως.

Καὶ προθυμία περισσὴ καὶ τάξις ἐπεκράτει
κι' ἐπήγα κι' ἐσυγγάρηκα θεομῶς τὸν Ξενοκράτη
ποῦ μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἔχουν κι' αὐτὸν ἐκλέξει
κι' ἂν πρῶτος ἦσεν ὁ
τὸν ἀνδρὸν ἀποσοβεῖ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

διὰ μιᾶς ἐπέρας τοῦ ἐξαπόστου ἔτη
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ZIZANION

ΓΕΡ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ
Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ
(ΕΓΓΡΑΦΗ ΤΩ 1840)

Σάν τὸ νέο φεγγαράκι
ποῦ στὰ σύννεφα πλανᾶται,
καὶ σεῖς μεσ' τὸ λιβαδάκι
κόρες, σάν πουλιά πετάτε!

Ὡ τὸ νέον μέτωπόν σας,
οὐρανὸν γλυκὴν μοιάζει,
στὸ βουνὸ τ' ἀντικρυνὸ σας,
ἡ ἀγῆ καθὼς χαράζει.

Ἄλλὰ πέτε μου, παρθένοι,
μεσ' τοὺς κάμπους τί ζητεῖτε;
Εἶν' ἡ γλῶσσι δροσιμένη
προσοχὴ νὰ μὴ βραχίητε!

Ποιητὰ σ' εὐχαριστοῦμε!
Εἶναι τοῦ Μαΐου πρώτη,
κι' ἀνθὴ ἤλθαμε νὰ βροῦμε
μὲ παρθενικὴ ἀπλότη.

Κύττα, φίλε μας, τί θέα!
Ἐκεῖ ῥόδο κοκκινίζει.
Φουντωτὴ ἐδῶ πετέα
μὲ τὴν αὔρα μουρμουρίζει.

Παρεκεῖ κατάστροι κρίνοι
γλῶσσι πράσινη στολίζουν,
παρεδῶ γλωσὴ μυρσίνη
δροσερὰ νερὰ ποτίζουν.

Εἴμεθα πλὴν σάν πουλάκια
πῶφυγιν ἀφ' τῆ φοιὰ τους
κι' ἀπὸ κλάδους σὲ κλαδάκια
δοκιμάζουν τὰ περὰ τους.

Πέτα, πέτα χωρὶς γνῶσι,
σ' ἄγνωστα μέρη γυροῦμε.
Ἄν ὁ ἥλιος μᾶς πλακώσῃ,
δὲν μᾶς λὲς ποῦ νὰ κρυφθοῦμε!

Ἐκεῖ βλέπετε, παρθένες,
ἓνα δάσος ὁποῦ γόνουν
περισσότερες διψασμένες
γιὰ νερὸ κι' ἐκεῖ νὰ πίνουν!

Καθαρὴ ἐκεῖ ναι βροῦσις,
ποταμάκια τρέχουν κρούα
καὶ πλεγμένην ἔχ' ἡ φύσις
ὄροφην ἀπὸ κλαδία.

Ἐκεῖ, κόρες, σάν κρυφθῆτε
μεσ' τὰ πράσινα δενδρόκια,
τὸν παράδεισο θὰ βροῦτε
καὶ σεῖς θάσθε τ' ἀγγελάκια.

Τότε ἐκεῖ καλὲς παρθένες,
ἂν ἀφοῦ ἐκκουρασθῆτε,
σὲ χορὸ χροοπλασμένες
νὰ χορεύετε ποθῆτε,
μὲ τὴν λύραν μου νὰ ψάλλω
ἔχομαι κι' ἐγὼ κοντὰ σας.
Ἐρωτὰ θέλω νὰ βάλω
στὴν ἑλληνικὴ καρδιά σας!

Ὡ! τὸν τύραννον μὴ λέγεις;
Παῦσε, φίλε μας, νὰ ζήσης!
Τῆς παρθενικῆς μᾶς στέγης
τὰ θεμέλια μὴ σείσης!

Ἄεν τὸν εἶδαμ' ἀλλ' ἀκοῦμε
πῶς σκληρὰ βαστάζει βέλη.
Φίλε, πῶς θ' ἀντισταθοῦμε
μὲ τ' ἀδύνατά μας μέλη;

Ὁμῆ δι' ἐμὲ, παρθένοι!
Τὸν ζῆτῶ γιὰ τὴν Πατρίδα.
Μὴ τὸ κάλλος μας μαραίνει;
Μὴ σ' αὐτὸ μέγει κηλίδα;

Μᾶστε τώρα, κόρες, ἀνθὴ
καὶ στὸ δάσος σὶν ἐμβῆτε,
πῶς ποτὲ δὲν ἐμαρτύρη
τέτοιο κάλλος, θὰ πεισθῆτε!

Ο ΜΑΗΣ ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ ΑΝΘΕΩΝ

ΚΑΜΕΛΕΙΑ

Βαλμένη στὴν ἐντέλεια
μὲ τ' ἄσπερο σου φουστάνι,
στολίζεις σάν καμέλεια
τὸ βραδυνὸ σιργιάνι.
Καμέλεια ποῦ πάντοτε
θὰ στέκεσαι στὴ γάστρα,
γιατὶ μὲ τῆς ἰδέες σου
ζητᾶς νὰ πιάσης τ' ἄστρα.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Ματαίως ἀγωνίζεσαι,
μὲ φύλλα μαραμμένα
νὰ συγκινήσης, νάρκισσε,
μπομπουκίγια νηοβγαλμένα.
Μὲ τὰ μαλλιά σου τὰ ψαρά
δὲν τὰ νικᾶς παλαίων!
Νάρκισσος ἦσο μὰ φορὰ.
Τώρα δὲν εἶσαι πλέον!

ΠΑΝΣΕΣ

Ἐχεις καὶ χάρες περισσὲς
καὶ νάζι καὶ καμάρωμα,
κι' εἶσ' ἓνας ἔμορφος πανσὲς,
ἀλλὰ μὲ δίχως ἄρωμα.

ΦΙΚΟΣ

Ψηλὸ κορμάκι διαλεχτὸ
ποῦ μοιάζεις μὲ τὸ φίκο,
τὸ στόμα ἔχεις ἀνοιχτὸ
γιὰ τῆς προικὸς τὸ σῆκο.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὁραία μαργαρίτα μου,
ἀπὸ ἀργάντα ξένη,
ὁ ἀριθμὸς τῶν θανμαστῶν
καθημερνῶς ἀξένει
καί... φύγε νὰ γενῆς στολὴ
καὶ σ' ἄλλο περιβόλι
μὲ ὅσα φύλλα σώμειναν,
προτοῦ μαθήσης ὄλη.

ΜΙΜΟΖΑ

Ἡ εὐγενὴς παράστασις,
τὸ βάδισμα ἢ πόζα,
αὐτὰ συντείνουν πολὺ
γιὰ νὰ σὲ πῶ μιμόζα.
Μιμόζα στέκει νὰ σὲ πῶ
ἔσένα ποῦ μιμῆσαι
μὲ δίχως λόγο καὶ σκοπὸ,
ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἶσαι.

ΣΚΥΛΑΚΙΑ

Στολισμένα σάν κουνιλάκια
μὲ τῆς μόδας φαντεζί,
καμαρώνω τὰ σκυλάκια
ποῦνε πάντοτε μαζύ,
καὶ προσεκτικὰ καθ' ὅλα,
περπατοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
δίχως νὰ φοβῶνται φόλα
κανενὸς, ἐρωτικῆ.

ΓΙΟΥΛΙΟ

Τὶ ἔμορφο καὶ τί καλὸ
τὸ γουόλλο ποῦ μυρίζει!
Κάνει πῶς εἶναι ντροπαλὸ,
ἀλλὰ σοῦ μπαίνει στὸ μυαλὸ
καὶ σὲ ξελαμπαδίζει!

ΡΩΔΟΣ

Δουλοῦδι σικ καὶ δροσερὸ
ποῦ σὲ ποτίζ' ἡ μόδα
ῥόδο τὴν ὀνι σου θωρῶ,
μὰ τὸ κεφάλι, ῥόδα.

ΜΟΣΚΙΑ

Τὶ γλυκερὰ καὶ τί κομψοῦλα
ἡ μοσκία μὲ τὴ δροσερὰ
ποῦ στὸν κήπο μας ἀνθεῖ!

Σ' ὄλους τὴ δροσιὰ τῆς χύνει
καὶ κανένα δὲν ἀφίνει
ποῦ νὰ παραπονεθῆ.

ΜΕΝΕΞΕΣ

Ἐσένα κάνω μενεξὲ
ποῦ πλήρης εὐωδίας,
ἀνθοβολᾶς μεσ' τὸ μπαξὲ
βεριετὲ καρδίας.

ΚΡΙΝΟΣ

Κάσπερος ὁ κρίνος
κι' ἀπὸ ῥάτσα φίνος
μ' ἄρωμα βαρὸν,
μ' ὄσες κι' ἂν τοῦ κήνη
μπλόφες τὸ φουστάνι,
δὲν ὑποχωρεῖ.

ΦΡΕΖΙΕΣ

Ἄνὸ φρεζίες μοσχοβολοῦν
τὴ νύχτα στὸ σκοτάδι,
ἡ ἄσπερη σάν τὸ μάρμαρο
κι' ἡ μαύρη σάν τὸν ἄδη.

ΓΑΡΥΦΑΛΟ

Γαρυφαλάκι φιφτυτοῦ
ἂν πέσης σὲ ῥουθοῦνι,
θὰ πλένεται τὸ ἄμοιρο
τρεῖς μῆνες μὲ σαποῦνι.

ΚΑΜΠΑΝΕΛΕΣ

Ἐμορφες κοπέλες
εἶν' ἡ καμπανέλες,
μ' ἄλ' ἀγγλὲ τὰ βέλα τους
πάντοτε θανμάσια,
καὶ μὲ τὰ καπέλα τους
τὰ κωδωνοστάσια.

ΠΑΠΑΝΟΥΡΑ

Κόκκινὴ μου παπανοῦρα
μὲ τὸ σῶμα τὸ κοντὸ,
καλοκαίρι καὶ χειμῶνα
ἐνανήμυσι αἰῶνα
ἐμπροστὰ μου σ' ἀπαντῶ.

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ

Ἄγνὸ μου λούλουδο,
μὴ με λησμόνει,
πάντα ὀλόδροσο
πάντα σεμνὸ,
ἂν μοῦ σὲ τρώνε
κακοὶ γειτόνοι,
ἐγὼ τὸ κόριε σου
τὸ ἐπαινώ.

RESEDA

Ἄν τὸ ὄλον σου ξιπάξει,
μαθισμένο ῥεζεντὰ,
τὸ πολὺ σου ὄμως νάζι
ἀηδία καταγτὰ.

ΣΕΜΠΡΕΒΙΒΑ

Σεμπρεβίβα, πάντ' ἀλέγρα
ποῦ γελᾶς τῆ σοβαρὲς
κι' εἶν ὁ βίος σου τραγοῦδια
καὶ ῥωμάντσες καὶ χαρὲς,
τί μ' ἀρέσει ποῦ σὲ βλέπω
μ' ὄλους κρούα νὰ μιλής
καὶ τοῦ γάτου σου μονάχα
κομπλιμέντα νὰ πουλής.

ΜΑΓΙΟΞΥΛΟ

Τὸ Μάη τὸν ἐφτάσαμε
στὸ μάξο μας νὰ πᾶν
Τώρα τὸ ἔξοιο πᾶροῦμι
τὸ Μάη νὰ παστάη...
Σ' ἀθῆτε καὶ τὸ βοήγαμε
κι' αὐτὸ ἐπατάγη.
Τὸ Βενιζέλο πέρονουμε
ἀπὸ τὴν Παναγία.

Φλάκ - Φλούκ.

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

(ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΦΙΟΥ)

Τὸ λόγγο ἀστυρόνει
ἀγῆ δροσερῆ,
τραγοῦδια ἀντηχοῦνε
πουλάκια πετοῦνε
σὲ κάθε κλαδί.

Τ' ἀθῶο τρυγόνι
χτυπᾶ τὰ φτερά
δροσιὰ ἔαντισμένα,
καὶ μεσ' τὰ παρμένα
πετᾶ μὲ χαρὰ.

Νά.. βγήκαν στὴ βροσί
δυὸ, τρεῖς, κυνηγοὶ
στὸν ὄμο τουφέκι
μικρὸ ἀστροπελέκι...
καὶ βῆμα ταχύ.

Καθένας τους κρούει
μὴν ἄγρια χαρὰ,
νὰ φέρῃ στὸ σάκκο
σὲ ἄμοιρο λάκκο
τρυγόνια πολλὰ.

Γιὰ ἰδέσ τον, πῶς τρέχει
στὰ πλάγια ἐκεῖ,
τὸ βράχο ἀναβαίνει
κι' ἀχόρταγος πγαίνει
γιὰ τὸ ἔρμιο πουλί.

Ὁ ἰδρωτὰς βρέχει
τὸ νιὸ του κορμί,
σὲ θρούμπες πηλαίει
τ' ἀγγάθια ψηφάει
καὶ τῶχει τιμῆ.

Σὲ κάθε περναρί
σὲ κάθε φτελιὰ
πηδώντας νὰ φθάσῃ
νὰ μπαίνει στὰ δάση
ν' ἀφίγη βουνά.

Ἀκούονται γύρω
τουφέκια πολλὰ
οἱ σκύλοι γαυγίζουν
τὰ βόλια σφυρίζουν
κι' ὁ λόγγος χαλά.

Τ' Ἀπρίλη τὰ νιάτα
τριγύρω γελοῦν
Τὰ φύλλα φιλιώνται
οἱ μίσχοι ἀπαντιώνται
ἡ αὔραις πετοῦν.

Αὐγίσια ὄστριέλα
ἀπὸ τὸ γιὰλὸ
φυσάει καὶ μᾶς σπέρνει
δροσιὰ, καὶ μᾶς φέρνει
κυνῆγι καλὸ.

Στὰ ἄγρια περναρία
στοὺς ἴσκιους γιὰ ἰδέσ
πολλοὶ καρτεροῦνε...
καὶ γύρω κυτοῦνε
μὲ γέλια, φωνῆς...

Χτυπᾶ μεσημέρι...
Σὲ λίγο φαιδροὶ
οἱ σύντροφοὶ μπαίνουν...
Οἱ σάκκοι βαρένουν...
κι' ἐμπρὸς στὸ φαῖ.

Τὶ θόρυβος, γέλια
βροντάει ἡ ἀλήθ'
Ταφίος τὸν Ἀπρίλη
κυνῆγι καὶ φίλοι
ζοῆ ζηλευτῆ.

ΗΛΙΑΣ ΤΣΙΤΣΕΛΗΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἀκόμη γράφουν κι' ὀμλοῦν
γιὰ τὸ συμβᾶν τῆς Ἀναστάσεως
κι' ἀδίκως λόγια προκαλοῦν
ἄνευ σκοποῦ καὶ ἄνευ βάσεως.

Διὰ τὴν εἰρήνην ὅπως ὅπως,
ἱκανοποιήθηκε ὁ τόπος
ἐπὶ τῆς πελαγοῦσας, ἡ σὺντροφία
τοῦτοῦ... τὸ ἀνάστα ὁ Κύριος!

